

Sebestyén Márta: „A hangom a hangszerem.”

A magyar kultúra követ asszonya az identitás megőrzését és a szeretetet hirdeti a világban

Sebestyén Márta egyedülálló jelenség a magyar zenei életben. Több mint harmincéves pályafutása alatt minden díjat elnyert, amit csak lehetett, ám neki sem a pénz, sem a hírnév nem fontos. Hivatásán kívül a családjának él. Két tizenéves fiúgyermek édesanyjaként különösen fontosnak tartja az emberi értékek átadását, a szépre-jóra nevelést.

– A zene iránti érdeklődést sokaknál a család kelti fel. Úgy tudom ebben Ön is szerencsés volt.

– Természetesen, hiszen beleszültem a zenébe. Már magzatkoromban körülvettek a szép zenék, hiszen édesanyám akkortájt a Zeneakadémia hallgatója volt. Egy főiskolai szolfézsversenyen, ahol ő első helyezést ért el, a hasára tette a kezét, és így szólt hozzám: „Ezt a díjat együtt nyertük, mert te rúgtad a ritmust.” Anyukám mélyítette el kapcsolatokat már egész korán a zenével és az énekléssel. Lehetőségem adódott alig ötévesen Kodály Zoltánnak énekelni, akinek jóindulatára és atyai segítségére mindig számíthatunk. Úgy nőttem fel, hogy számomra a zene volt minden. Szinte sorsszerűen terelt a népdalok felé az élet, ami azóta is a legnagyobb boldogság forrása számomra.

– Az utóbbi időben a médiumok segítségével sokan lehetőséget kapnak a szereplésre. Milyennek látja a mai zenei életet?

– Tehetségek mindig is voltak és lesznek. Nagyon örülök az újonnan felfedezett – valóban tehetséges – fiataloknak. Sajnos a mostani tehetségkutató műsorokban én elsősorban az üzletet látom, a külsőségekre sokkal nagyobb hangsúly esik, mint a zenei tudásra és képzettségre. A jövőben majd elvállik, ki marad meg ezen a pályán, és ki merül feledésbe.

– A fiatalok virtuális világban élnek. Ez pótolhatja az élő zenét?

– Érzésem szerint a mai gyerekeknek egyre kevesebb igazi élmény jut, gyors és látványos technikai trükkök nyugtözik le őket. A természetet és az alapvető emberi kapcsolatokat egy számítógép nem tudja helyettesíteni. Egy kattintás az interneten nem hozza közel a világot, önáltató, hamis képet teremt csupán. A legnagyobb élmény, amikor valamit személyesen láthat az ember, átérezheti, átgondolhatja, mit kapott, s ezzel érzelmi folyamatok sora indul meg benne. Életről szóló élményeket csak így szerezhethetünk, igazi barátságok csak ezáltal születhetnek. Mindez az érzelmekre is igaz, emellett úgy gondolom, a fiatalok érdeklődési köre és kulturális műveltsége erősen leszűkült, de kellő odafigyeléssel és oktatói segítséggel a legkisebb szikrából is lehet tűz.

– Mit jelent önnek az első kerület? Milyen érzés díszpolgárnak lenni?

– Tíz éve lakunk édesanyámmal és két kamasz fiammal a budai Várban. Amikor ideköltöztünk, egy vészterhes kor zárult végre le családunk életében, új lakóhelyünk ott-hont és menedéket jelentett. A választásban közrejátszott nagyobbik, akkor még kisóvodás fiam kérése is, ami egy várbeli séta után hangzott el: „Anyá, én azon az ágyús helyen szeretnék lakni!” Az idén ismét költözni kényszerülünk, most helyszüke miatt. Nem megyünk messze, az Attila úton találtunk egy ideális lakást. A fiaim is imádnak itt lakni, akárcsak én. Számtalan élmény fűz ide minket. Az emberek ismernek és szeretnek. Öröm ezt viszonzni.

– A klasszikus dallamokat kedveli, vagy inkább az új zenei irányzatokért lelkesül?

– Ez egy bonyolult kérdés, mert a zene rendkívül összetett jelenség. A népzene, legyen az bármilyen, a hagyományokra kell támaszkodnia. A dallamvilág visszatalál a gyökereihez, a stílusok és az irányzatok változnak, alakulnak, keverednek, de organikus módon egymásra épülnek. A zenén kívül persze fontos maga a zenész is. Érzelem nélkül nem lehet zenével foglalkozni, és a zenének nem szabad az egóról szólnia. Szakmai alázat és önkritika nélkül senki sem lehet igazi művész. Én a közös élményekre, tapasztalatokra épülő együttzenélésben és az egyéniség diadalában hiszek. Jelenleg két

nagyszerű, fiatal zenésszel, Bolya Mátyással és Szokolay „Dongó” Balázssal dolgozhatok együtt. Nagyon tehetségesek és kreatívak. Óriási ösztönzést és új ötleteket kapunk egymástól.

– Zenei nagykövetség is járja a világot...

– Emlékezetes marad számomra, amikor a japán császári pár előtt énekeltem, akik láthatóan rajongtak a magyar népzeneért. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy többször is kezelt fogtak velem, pedig ők az udvari etikett szerint érinthetetlenek. Előtte nem egy császár, hanem egy ember állt, aki csellózik, minden családtagja zenél, és hazánkban Bartók és Kodály szülőföldjét tiszteli. A kézfogás így te-

hát rajtam keresztül Magyarországnak, a zene országának szólt. Tudvalévő, hogy Japánban rendkívüli Kodály- és Bartók-kultusz él.

– Év elején mindig elhatározzuk, hogy megvalósítjuk a halogatott terveket.

– A közeljövőben a Takács Vonós-negyessel Amszterdamban adunk koncertet a Bartók és a népzene európai koncertkörút keretében. Újévi fogadalmaként elhatároztam, „nagytakarítást” végzek – úgy gondolom, legfőbb ideje rendszereznem és archiválnom azt a tömémentelen mennyiségű zenei felvételt, könyvet, fotót és levelet, ami az évek során gyűlt össze. Ezenkívül van egy tucat CD-tervem, amelyek felvételét el is kezdtem. Hál’ istennek, ezt a munkát már szponzor is segíti. Talán meglepő, de életem első szponzora csak a múlt év végén, három évtizedes munka után jelentkezett...

– Miben látja a kerület fejlődésének lehetőségét?

– Szeretném, ha a lokálpatriotizmus erősödne, és a polgárok tisztában lennének a kerület nevezetességeivel, értékeivel. Ismerjék és szeressék lakóhelyüket, becsüljék meg azt, hogy itt élhetnek. Amerre csak nézünk, kulturális kincsek sokasága vesz körül, ez a Várnegyedben és az I. kerületben fokozottan is igaz. Legyen az iskolai oktatási anyag szerves része a helytörténet és a honismeret is. Hadd legyenek részesei mindannak a szépek, amit örökül kaptak tőlünk. **Winkler**

NÉVJEGY

Sebestyén Márta

Díjak: Liszt Ferenc-díj (1991), Grammy-díj (Deep Forest, világzene kategória, 1995), Oscar-díj (az „Angol beteg” főcímdaláért, 1997), Kossuth-díj (1999), Prima Primissima Díj (2003), Az I. kerület Díszpolgára (2004), A Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje, az Olasz Köztársaság Lovagkeresztje (2005), A Magyar Kultúra Követe, A Magyar Művészeti Akadémia tiszteletbeli tagja (2007)

Család: 1991 – Álmos, 1993 – Szabolcs

